

Kristi Legeme – menigheten – kan bare ha en leder: Jesus Kristus

Av Jan Lilleby

Det er derfor vi finner at Paulus begynte å kalle Jesus for «..HODET for alle ting til menigheten», som er hans legeme, som altså er menigheten. Også kalt i Ef. 2, 15 for «Ett nytt menneske», og også nevner Paulus det som «En ny skapning».

Hensikten med denne artikkel er å vise ved Bibelens ord hvordan det har seg med bibelsk lederskap i menigheten. Et slikt emne kan nok oppfattes som meget utfordrende, både for vår stolthet og ikke minst mot vår ofte feilslåtte læreoppfatning om disse ting.

Apostelgjerningene er en bok som forteller om hva Kristi apostler gjorde og lærte i de tretti årene fra og med Pinsedag år 32. Samt vi har de epistler som er skrevet i samme tidsrommet, og som klart viser oss at de forkynste Den nye Pakt til Israel og proselytter – i Jesu blod (Luk 22, 20). Israel ble bedt om å omvende seg som nasjon og ta vanddåpen, og hvis de lød apostlene slik så skulle Herren komme tilbake i deres levetid og etablere Kongeriket i Israel (Tusenårsriket).

Bare Efeserbrevet, Kolosserbrevet og Filemon er epistler som ikke inneholder noen lære om Den nye Pakt (eller noen som helst pakt) – så når det gjelder lederskap i menighetene til de messianske jødene, finner vi slik lære bare formulert i de epistlene som er skrevet i tidsperioden vist i Apostelgjerningene da ærendet gjaldt å tilby Israel Den nye

Pakt i Jesu blod, og som skulle gi dem Kongeriket så fort nasjonen hadde omvendt seg.

Det er fra denne perioden på tretti år med forkynnelse av Den nye Pakt til Israel at vi finner Paulus sin lære om tjenestegavene og nådegavene, nemlig som i 1. Kor. 12-14 kapitler hovedsakelig.

Disse tjenestegavene og den kraftutrustning apostlene og de eldste hadde (vi kaller det ofte for å være døpt i Hellig Ånden) kan ikke holdes adskilt. Uten denne spesielle kraftutrustningen ved Den Hellige Ånd til å utføre tegn og undergjerninger, helbredelser og utdrivelse av onde ånder, så kunne ikke de messianske menighetslederne og heller ikke apostlene utføre sin tjeneste riktig, slik Gud hadde forutsatt.

For at de skulle kunne lede og styre forsamlingene innen jødernes og proselyttenes rekker, så hadde de ikke bare kraft til å helbrede de syke og å kaste ut onde ånder, men de hadde nådegaver til å se hva som bodde i menneskers sinn og vesen og slik holde menighetene fri fra dårlige elementer. Sjekk bare ut Peter og tilfellet med jukse-makerne Ananias og Saffiras i Apg. 5, eller Paulus og tilfellet med Elymas trollmannen de møtte på Kypros i Apg. 13, for ikke å snakke om da Paulus i Korinter-forsamlingen måtte overgi visse umoralske elementer til Satan, altså slik at de ble syke...som en tukt til å omvende seg fra sitt forderv.

Disse tjenestegavene i menighetene – slike som eldste, pastorer, lærere, evangelister så vel som deres overhoder i lederskap, profeter og apostler var absolutt helt avhengige av Den Hellige Ånds kraft og visdom for på en solid måte lede de troende framover i Apostelgjernings-tiden (år 32 – 62 e. Kr.).

Å prøve og «overføre» disse tjenestegavene inn i menighetens tidshusholdning – det være seg alle eller bare enkelte, er

ikke bibelsk.

Som da tar oss til Ef. 4 der vi finner et skriftord (se vers 11) som er mye misforstått og misbrukt, angående apostler og profeter, så vel som evangelister, pastorer/eldste og lærere. Ved første blick kan det synes som om menigheten ikke kan drives uten dem for å være i vekst og framgang og ha ledelse.

Men de fleste seriøse bibellærere er skjønt enige om at de som nevnes i Ef. 4, 11-16 – står i fortid, altså dette som engang var, men ikke lenger er operative. De nevnes heller som tjenester som forkynte Kristus mens det fremdeles var Den nye Pakt til Israel som var målet. Men Ef. 4, 4 sier klart at det var nå bare ett legeme (menighet).

Siden Paulus i Efeserne/Kolosserne ikke nevner eldste/pastorer eller noen annen tjenestegave som noe vi nå skulle holde oppe, er det mitt inntrykk at han lot jødedom være jødedom, – den jødiske tradisjonen med eldste/pastorer/hyrder i synagogene IKKE skulle adopteres og has som ordning i den nye tidshusholdningen som var kommet. Israel hadde falt helt fra Gud, og derfor lot Paulus alle slike jødiske ordninger og spesialiteter fra jødernes tid da de fikk tilbud om Den nye Pakt og ennå var regnet som Guds nasjon, være i fred. I menighetens tidshusholdning er jøder og hedninger jevnbyrdige i troen (Ef. 2, 15 og Kol. 3, 11).

Dette var på grunn av Israels fall i Apg. 28, 27 (de ville ikke omvende seg så Herren kunne lege/gjenreise landet ved å sende Jesus tilbake) – talt til Israel som det endelige doms ord av Paulus. Ved deres fall, så avlyste Gud apostlenes tilbud til Israel om Den nye Pakt og det påfølgende lovte Kongeriket. I år 70 ble Israel utslettet og spredt i verden slik vi kjenner fra romerhistorien.

Mirakel-gavene og de fem tjenestegavene var med i denne avlysningen, så dermed ble de også satt ut av kraft.

Mirakuløs kraft som vi ser hos apostlene ble bare gitt dem innen selve rammen av at Den nye Pakt ble tilbudt Israel ved apostlene.

Men om vi i dette scenariet fra den tidens virkelighet, allikevel trosser avlysningen og forsøker å anvende Paulus sin lære fra tiden med Den nye Pakt slik vi ser av 1 og 2 Tim. samt Titus (pastoralbrevene) med eldste-ledere og hyrder/pastorer og de øvrige tjenestegavene, så vil det bli helt feilslått. Pastoral-brevene med lære om eldsteledere osv. ble skrevet i den perioden da Israel ble tilbudt Den nye Pakt. Eldste-ordningen og hyrder mv. tilhører de gamle jødiske forskriftene, like mye som både den gamle og den nye pakt, og dermed forblir disse tingene bare holdt innen nettopp jødedommen og ikke verden for øvrig.

Men fra den tid at Paulus skrev Efeserne og Kolosserne, samt Filemon, så finner vi ikke noe som tar læren om eldste og pastorer mv. til å lede forsamlinger. De er helt borte fra Paulus sin lære og formaning.

Årsaken til dette har blitt klarere og tydeligere for meg gjennom de siste månedene da jeg har reflektert mye over disse ting: For det første, Jesus blir nå tillagt en ny tittel av Paulus vi ikke før har lest om, nemlig Kristus er nå HODE for legemet, som er menigheten. Ingen annen person blir av Paulus tiltalt heretter som HODE for menigheten. Hode kan sidestilles med uttrykk som leder, pastor, hyrde, sjef, høvding.

For det andre, Paulus bruker bare entalls-nevnelse når han nevner menigheten, fra og med skrivingen av Efeserbrevet. Før det talte han om menighetene, i flertalls-nevnelse. Ef. 4, 4 Det er ett legeme, osv. Og som nevnt, vi finner ingen formaninger slik som preger pastoralbrevene vedrørende eldste og hyrder. Intet om krav til å være uklanderlige, ha lydige barn, være én hustrus man, edruelig og ikke lysten etter tom ære og menneskelig anerkjennelse. Nå er det blitt

en helt ny tidshusholdning, den med Guds nåde slik Paulus peker på i Ef. 3, ut fra at Gud hadde åpenbart ham en hemmelighet ikke tidligere åpenbart for noen.

Vi kan selvsagt ikke ha 'ledere' som lever utsvevende og tvilsomme liv som blir en provokasjon mot Bibelens rette lære og nådeevangeliets forfatning og tro. Ef. 5 og Kol. 3 er erkeformaninger mot slikt. Penge-elskere, drankere og horkarer og slike som lever i urenhet (homo) har ingen del verken i menigheten eller i himmelen, sier Paulus. Men dette gjelder alle. Det er ikke noen påpeking rettet mot 'eldste/pastorer' slik som en finner i Pastoralbrevene.

Men ser vi hen til Kristus som Hode for sin menighet, så finner vi jo nettopp en leder, en hyrde, en sjef, som er uklanderlig. Ja, han er faktisk helt uten synd overhodet! Jesus Kristus selvfølgelig. Han er vår virkelige pastor, og han er stor. Sjekk Kol. 1 ff. så vil du se hvor stor og mektig Kristus er!

Men disse fakta forhindrer ikke at noen troende kan stå opp i møter og lede an i bibeltimer og undervisning i Bibelen for øvrig. Nei, men vi bør da ha klart for oss at ingen av oss har noen sær-utvelgelse fra Kristus direkte (som apostlene hadde) til å stå i en gitt leder-posisjon. Dette forblir helt og holdent bare på det rent menneskelige plan. Gud har altså selv valgt ut den rette mann for å inneha slik posisjon i Kristi legeme, menigheten: Kristus selv.

Ikke la deg provosere uforholdsmessig nå av dette jeg påpeker, om du er en pastor, eldste eller forstander i ett eller annet kristent trossamfunn. Ta det helt rolig, jeg bare prøver å påpeke fra Skriften at ingen av oss, hvor skarpskodde vi enn kan være i bibelutlegging og lære, kan betrakte oss selv som personlig utvalgt og innsatt av Kristus til en lederposisjon i hans menighet på jord.

For å kunne fylle et slikt embete måtte vi ha samme vilkår

som apostlene hadde, samme ærend og samme kraftutrustning ved Ånden som vi ser i Apostelgjerningene. Alle hadde de utrustning og overnaturlig ledelse til å høre Guds tale og kjenne hans vilje fullkomment til enhver tid.

I Hebreerbrevet ser vi at de messianske menighetsledere/eldste og alle involverte, skulle stå til ansvar innfor Gud for hvordan de ledet menigheten. Om de gjorde noen alvorlige brudd på Herrens bud og gjorde alvorlige feil i forbindelse med deres leder-posisjon, måtte de svare innfor Kristus.

Hebr. 13, 17: *«Vær lydige mot deres veiledere og rett dere etter dem. For de våker over deres sjeler, og skal avlegge regnskap for det. Se til at de kan gjøre det med glede og uten sukk, for ellers vil det ikke være til gagn for dere.»*

Dette verset har blitt misbrukt og utnyttet gjennom århundrer, av makt-grådige kirkeledere både innenfor og utenfor de klassiske trossamfunnene. Antakelig finner en de laveste trendene innenfor trosbevegelsen og Apostolic Restoration bevegelsen, i hvilke det forlanges absolutt autoritet for pastor-embetene deres og der de forlanger total lydighet av medlemmene. De tok aldri inn over seg det bibelske faktum at alle embetene som nevnes i 1. Kor. 12-14 kap. var helt avhengige av Den Hellige Ånds spesielle kraftutrustning og mandat slik det ses hos apostlenes forsamlinger og apostlene selv.

Det er derfor det er nødvendig at vi får tak på den riktige inndelingen mellom hva angikk Den nye Pakt til Israel og proselytter (Hebr. 8-9 kap., Jer. 31, 31) i aposteltiden, og det som kom etter denne tiden ved Israels fall i Apg. 28, 27.

Paulus ble gitt åpenbaringen av en lenge hemmeligholdt

sannhet i Gud, fra før Gud skapte verden – men åpenbart ham da Israel falt fra Gud: Ett nytt Menneske i Kristus ved at Kristus ved tro på Ham satte jøde og hedning likt idet skilleveggen ble nedrevet, Mose lov og bud avskaffet. Se Ef. 2, 15, Ef. 3, 1-9 og Kol. 1, 25-26.

Vårt frelseshåp er dermed blitt i himmelen der Kristus sitter hos Gud (gresk, epiuranus). I hele tiden med Apostelgjerningene var de troende messianske jøder og proselytter gitt håp om det lovte isrealittiske Kongeriket (Tusenårsriket) med Jesus som skulle komme tilbake og sitte på Sion og regjere. Men i ettertid av Apostelgjerningene, da Israel falt ifra, ved denne åpenbaringen gitt Paulus for oss, så ble det da himmelen.

Å prøve å overføre betingelsene og de forhold som gjaldt Israel da Den nye Pakt ble forkynt dem av apostlene, inn i menighetens tidshusholdning der det ikke lenger er snakk om noe jordisk kongerike men en fri himmelfrelse ved tro, vil aldri fungere. Det finnes ingen overnaturlige nådegaver i virksomhet verken for å avsløre ting hos mennesker eller kraft til mirakuløse helbredelser eller utkastelse av demoner i vår tid. Dermed kan heller ikke noen pastor eller eldste forvente å ha samme mirakuløse tjeneste slik vi ser hos apostlene i tiden med Apostelgjerningene.

Med disse betraktninger i mente, så tror jeg at det er best for oss å være forsiktige og tilbakeholdne med å ha overhøye eneledere som skal herske i menighetene. I mangel av den kraftutrustningen vi ser hos apostlene og deres evne/gave til å fatte riktige beslutninger og sette inn de rette ledere, så bør vi bare tre til side. En slik rolle er i vår tid bare forbeholdt Kristus.

Jeg er virkelig glad over å vite at det er Jesus Kristus som er min virkelige pastor, og ingen selv-proklamert person (og dermed feilende) med-troende som tenker at han har en overhøy posisjon satt over den vanlige troende.

Gud har ingen mellommenn i dag

Den kunstige skranken med prester, forstandere, pastorer og alt hierarki er et produkt av menneskets mangel på rett kunnskap i Bibelen.

Av Jan Lilleby.

I Det gamle Testamente og i mesteparten av Det nye Testamente, altså den jødiske perioden og tiden da Kristus og apostlene etter ham tilbød Den nye Pakt til Israel, finner vi at Gud handlet med de troende ved å sette mellommenn i tjeneste.

Alt dette framgår helt tydelig av historien – en helt jødisk historie – som Apostelgjerningene jo er. Ja, men hedninger (grekerne) nevnes jo? Joda, det er riktig, men disse var bare proselytter, og de kunne leve på den messianske jødiske menighets velsignelser – men hadde aldri noen fri adgang til Gud som sådan (Rom. 15, 27). Hedninger generelt var henvist til 'Samvittighetens lov' slik vi ser i Rom. 2, 14 mv.

Paulus inndelte helt riktig disse mellommenn og gav dem embetstitler. Dette leser vi i 1. Kor. 12-14 særlig.

Jeg har allerede omskrevet dette emne i min artikkel her på nettstedet, kalt «Kristi legeme – menigheten – kan bare ha

én leder: Jesus Kristus».

Ta prestene i det norske lutherske kirkesystem, ofte kalt Statskirken – selv om det har skjedd endringer i den gamle koplingen mellom stat og kirke, – de framstår jo unektelig som troende som står mellom Gud og de troende.

De sier vel aldri fra talerstolene at de, prestene, er satt i en høyere posisjon innfor Gud enn det vanlige menighetsmedlem. Hele systemet skriker allikevel imot en...ved bruken av et prestehierarki, at disse av folket normalt regnes som 'Guds tjenere' i en særstilling, og da i en høyere om ikke helligere forstand enn en hvilkensomhelst troende.

Wikipedias anførsler vedrørende Den norske Kirke og dens praksis med gudstjenester, er blant annet følgende:

«Gudstjenestens historiske grunnlag er den katolske messen, som igjen bygger på den jødiske synagogegudstjeneste. Siden stort sett alle store kirkesamfunn bygger sine liturgier på dette grunnlaget, skiller Den norske Kirkes liturgi seg i hovedtrekkene lite fra andre store kirkesamfunn.» (Min uthevning).

Altså, vi merker oss dermed at arven fra pavekirken samt fra jødedommen er tilstede, og det er nettopp fra disse at man finner presten som en mellommann mellom Gud og den allmenne troende. Vil man ha Guds øre for ens behov – ja da går veien om presteskapet!

Hvor totalt ubibelsk dette er.

De forretter barnedåp (der man anser at dåpskandidaten blir frelst ved dette, og blir et Guds barn), de forretter nattverden, de leder an i bekjennelsen og bønnene, de leder an og 'lyser velsignelsen' i gudstjenester (etter Mose ord og mønster!) – og ved livets slutt forretter de begravelser. Ikke minst så forretter de ved brylluper og andre sivile og mer festlige anliggender.

De likesom gjør alt dette på folkets vegne innfor Gud...etter nesten samme mønster som tempeltjenesten/synagogetjenesten i den gamle jødedommen. I prinsipp, om ikke helt bokstavelig.

Selv om ikke tilsvarende ledere i andre trossamfunn framstår helt slik som det høykirkelige presteskapet og deres foresatte i bispekollegiet, er det nesten samme sak i forhold til hvordan den vanlige troende betrakter og forholder seg til dem. De anses, på samme måte, som å være en slags mellommenn som skal sørge for ens velbefinnende i forholdet til Gud. Man betror seg til slike ledere som om de har mere fra Gud eller en høyere anseelse innfor Gud enn den vanlige troende kristne. Dette er dessverre fakta du kan ta med til banken.

✘ I ekstreme miljøer – trosbevegelsen og andre sekter kan nevnes – der påstår mange pastorer at den troende skal vise underdanighet og en særlig respekt for dennes tjeneste, og aldri må finne på verken å kritisere dennes taler, lære eller åndelige synspunkter, for han er jo en som alltid hører direkte fra Gud! Det har vært en del av hersketechnikken til mange beryktede ledere innen bl.a. trosbevegelsen. Kritiserer du 'Guds utvalgte pastor' ja da kritiserer du Gud, og blir dømt! BILDE: Åge Åleskjær på podiet i Toronto. Jeg burde kanskje heller brukt et bilde av selve erke typen på trospastor i Norden, Ulf Ekman? Men han har jo glatt meldt seg inn i Den katolske Kirken i Sverige!

Og kristenheten lar seg dåre og underlegge slike helt forfeilete tanker, holdninger og idéer. År ut og år inn.

Men jeg kan bare forsikre leseren om at det finnes ingen slike mellommenn på jord i vår tid, som kan representere Gud lovlig. Intet presteskap...slik som eksempelvis lutherske og katolske kirkesystemer har, er innsatt av Gud og satt over folket/menigheten. Heller ingen i de frikirkelige trossamfunnene. BILDE: Kong Harald omkranset av bispekollegiet i 2011, Nidaros dommen i bakgunnen.

Jeg vil ingen av dem til livs, og jeg tror vel heller ikke at slike sterkt tradisjonsbundne kristne noen gang vil endre sitt bibelsyn....det sitter ofte veldig langt inne. Men jeg ønsker bare å bidra til at vi kan få fjernet ubibelsk tankegods og holdninger, slik

at vanlige folk både troende og ikke-troende i allfall kan se denne sannhet: Frelsen er bokstavelig talt helt fri, gratis, og har ingen påmeldings-skranker der man må melde seg inn for å bli mottatt av Gud og Kristus!

Presteskap og pastorer i Norge og ellers, tror jo at vi frelses slik Paulus lærer oss: Ved ren tro på Kristus, en gave gitt av Guds nåde og at egne gjerninger ikke gir frelse. Men de skulle fulgt opp denne klare trosbekjennelse og troslære, ved å vise at verken dem selv eller andre kan stå som mellommenn innsatt av Kristus, ja faktisk etter katolsk og jødisk mønster.

Det er ikke holdbart å bare skylde på at man er forpliktet på kirkens tradisjon og praksis i århundrer.

De troende i vår tid (helt siden Paulus etablerte nådeevangeliet ved Efeserbrevet og Kolosserbrevet i år 62) har intet paktsforhold til Gud, lik det Israel hadde før de falt ifra. Vi har i dag den frie nådefrelsen, som er en ren gave gitt i troen på Kristus, Ef. 2, 8 lyder klart:

«For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave.»

Det grelle historiske faktum er at den allmenne kristenhet har i århundrene diltet etter selvoppnevnte, sågar også statsoppnevnte troende predikanter og prester, og sjelden eller aldri stilt spørsmålstegn ved deres hierarki, lære (og

vranglære!) men heller oftest gitt disse fritt læremessig spillerom. Samtidig har de samme vegret seg imot tanken om at bare Paulus er vår læremester når det gjelder selve troslæren.

Dermed har det gjennom tiden dannet seg et utall av kirker, trossamfunn og sekter/kulter verden over, som har forvillet seg kraftig bort fra det paulinske nådeevangelium og det faktum at det i et slikt evangelium ikke finnes spesielle Gud-oppnevnte embeter som er betrodd større makt eller anseelse enn allmuen.

Vi mennesker er i stort oss selv like. Vi tenderer til å havne ut i misbruk av enhver ordning gitt oss fra Gud i troen, og må forsøke å rette opp dette...en nesten umulig oppgave spør du meg. Men vi må prøve.

Jeg sier ikke at det ikke går an at man oppnevner eventuelle lederskap til å sørge for orden i en gruppe av troende mennesker. Bare det kan skje slik at man ikke falskelig bruker dette til berikelse for en selv, og tilraner seg selv en posisjon som gir en fordeler (ikke minst økonomisk?) over den vanlige kristne. For mange er det ofte nok bare å bli ansett for noe mere enn en vanlig kristen. Vi husker Jesu refs av de makthungrige fariseerne: «...de vil gjerne ha hedersplassene i gjestebudene og de fremste seter i synagogene, få hilsninger på torgene og bli kalt rabbi (lærer) av menneskene», – de ønsket å ta til seg ære og anseelse fra folket, antakelig en ære de aldri fortjente. (Matt. 23, 6-7).

Men mitt fokus i denne artikkelen vil egentlig ikke være denne delen. Fokus setter jeg heller på hvordan en kristen i dag skal forholde seg – ja også en søkende som er på vei til å bli en kristen: Skal man være nødt til å komme til en skranke og bli «ekspedert» av en prest, eller en pastor, eller en kampanje-evangelist, for å få bønnesvar fra Gud eller for å bli en kristen?

Da svarer jeg rask: NEI PÅ INGEN MÅTE.

(BILDE: Egil Svartdahl, fra pinsebevegelsen, med årene kjent som TV-pastoren i Norge). Jeg er ganske sikker på at om man spør ham om han kan sørge for at du blir frelst og akseptert av Gud, så får du et tvert og unølende NEI! Svartdahl vil nok henwise deg til TROEN PÅ KRISTUS, i

hht. Ef. 2, 8.

Gud og Kristus har ikke for et sekund gitt noen slik ordning innen kristenheten, der man må melde seg opp innfor en av «Guds utvalgte mellommenn», pastor, evangelist, prest, forstander og liknende. De ordninger som finnes er menneskeskapte...oftest i god tro tør jeg påstå...men allikevel helt feil. Man formidler et totalt feil bilde av hva frelsen og nåden er. Skranker vitner heller om gjerninger, tvang, plikt og krav til å rydde opp selv.

I Paulus' lære er nådefrelsen framstilt som helt fri. Den gis den enkelte ved troens inntreden, når man først tror Kristus!

Man kan ikke be seg til frelse, eller bekjenne seg til frelse, – nei, i den tidshusholdningen vi nå har med fri gratis nåde uten noen forpliktende pakt med Gud, så TROR VI OSS TIL FRELSE. Ef. 2, 8 er helt klar på dette, og allerede sitert ovenfor. Læren i Rom. 10, 9-10 om bekjennelse og tro sammen, var bare gyldig da apostlene tilbød Israel Den nye Pakt i hht. Jer. 31, 31 (Se også Hebr. 8 og 9 kap.).

Den frie nådefrelse ble etablert gjennom Paulus først fire år senere (62 e. Kr.), ved skrivingen av Efeserbrevet og Kolosserne, der Gud nettopp hadde åpenbart for apostelen en hemmelighet, Kristi legeme, der jøde og hedning i troen stilte likt. Før dette, var det et gjerde mellom de to grupper. Se Ef. 2, 14-15. Dette ble åpenbart fordi Israel

like før dette ble regnet frafallen fra Gud (se Apg. 28, 27 – de ville ikke omvende seg).

Glem det du kanskje har sett i møtekampanjer av forskjellig slag, der en ser mennesker i auditorier strømmer fram til podiet for å bli 'bedt for' av evangelisten...bedt for til frelse. Og man hører evangelisten lede an i det de selv ofte kaller for «frelsesbønnen» og får den søkende til å be etter seg med de samme ordene.

Vi finner ALDRI noe slikt i Bibelen, verken i GT eller NT. Frelsesbønnen? Et rent menneskelig, og sikkert velment påfunn, men dessverre helt misvisende: Bønn frelser ikke, men troen. Troen på Jesus Kristus.

Er du en som søker til Kristus for du ønsker virkelig å bli frelst, altså å favne til deg det himmelske håp (som særlig avspeiles i Efeserbrevet/Kolosserbrevet) – så er du faktisk bibelsk frelst allerede her og nå idet du TROR KRISTUS.

Du trenger ikke komme deg på noe «vekkelsesmøte» og bli bedt for og lagt hendene på. Det finnes ingen mellommenn som kan overføre til deg noen frelse fra Gud.

Alt vi kan gjøre er å fortelle deg enten med muntlige ord, eller skrevne slik som her, hva frelsen er og hva den inneholder.

Så du er altså allerede frelst helt og fullt dersom du tror den Kristus som Paulus formidlet i sine menighetsbrev, Efeserne og Kolosserne. Paulus leverte oss en rekke formaninger i de nevnte brevene, og de bør vi selvsagt følge...det er livsregler som er sunne å holde seg til, og må ikke forveksles med Moses i ørkenen og dekalogen gitt på stentavler! Paulus lærer at Mose lov og bud er avskaffet hva gjelder menighetens tid, se Ef. 2, 14-15.

Vanndåp gjelder ikke i dag. Dette var bare en generell presterenselse for jødene, for Gud skulle ved Kristus bruke hele folket som et presteskap, ergo denne renselses-

seremonien kalt dåp. Moses døpte (vannrenset seremonielt) Aaron og hans sønner ved Tabernakelet i ørkenen, før han fikk lov å komme inn for Guds ansikt. Hadde han ikke tatt dåp, ville han ha blitt drept av engelen for ulydighet. Slik som de ble som førte inn fremmed ild foran alteret. (3. Mos. 8, 6).

Heller ikke dåp med Hellig Ånden gjelder. Dette var for at Jesu apostler og deres troende skulle ha kraft til tegn innfor de øvrige jødene i nasjonen til å bringe dem inn i messiastroen slik at nasjonen kunne omvende seg når de så og hørte disse tegn og mirakler. Heller ikke nattverd betyr noe, for dette var bare gitt de troende jøder til å minnes Jesu død, og også hans løfte om å komme tilbake til Israel. Bekjennelse (Skriftemål) – det være seg privat eller offentlig, var også bare noe som hørte den messianske jødedommen til. I vår tid er det ingen bekjennelsesplikt, bare TRO PÅ KRISTUS.

Det er ikke jeg, Jan Lilleby, som river ned skrankene – jeg bare forteller leserne at *Gud aldri har satt opp slike kunstige skranker og ordninger* i den tid som gjelder menigheten. Alt er bokstavelig talt fritt, og Jesus selv er din pastor og prest...han er Hode for sitt legeme, som er menigheten.